

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2CoE/464/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6415204690
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Antalová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6415204690.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v exekučnej veci oprávneného: BENCONT INVESTMENTS, s.r.o., Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 36 432 105, zastúpeného JUDr. Veronika Kubriková, PhD., advokát, Martinčekova 13, 821 01 Bratislava, IČO: 42 174 716 proti povinnému: E. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX, XXX XX A., o vymoženie pohľadávky oprávneného vo výške 1.632,28 Eur s príslušenstvom, vedenej pod sp. zn. EX 2423/15-2 súdnou exekútorkou Mgr. Janou Virličovou, Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 18Er/244/2015-10 zo dňa 24. júna 2015 takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 18Er/244/2015-10 zo dňa 24. júna 2015 p o t v r d z u j e.

odôvodnenie:

Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „exekučný súd“) napadnutým uznesením č. k. 18Er/244/2015-10 zo dňa 24. júna 2015 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Exekučný súd napadnuté uznesenie odôvodnil tým, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Rozhodcovská, arbitrážna a mediačná, a.s., so sídlom Trnavská cesta 7, 831 04 Bratislava, IČO: 35 862 882, sp. zn. YZ-B/0612/0074 zo dňa 24. februára 2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10. apríla 2014 a vykonateľnosť dňa 14. apríla 2014. Rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej medzi oprávneným a povinným dňa 24. apríla 2007. Exekučný súd uviedol, že rozhodcovská doložka je súčasťou obchodných podmienok pre úver, teda súčasťou formulárovej zmluvy, ktorú oprávnený v rámci svojej podnikateľskej činnosti používa v prípadoch uzatvárania zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu. Dojednanie rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľnou podmienkou, ktorá je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ale aj úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené dodávateľom bez toho, aby mohol podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah. Povaha zmluvy je adhézna, teda spotrebiteľ ju mohol prijať buď ako celok, resp. odmietnuť. Obsah rozhodcovskej doložky bol dodávateľom vopred pripravený. Neprijateľná rozhodcovská doložka sa prieči dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto doložky odporuje dobrým mravom, preto boli splnené podmienky na zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa § 44 ods. 3 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) o zmene a doplnení ďalších zákonov.

Proti uzneseniu okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie oprávnený. Namietal odvolacie dôvody podľa § 205 odsek 2 písm. a), d), e), a f) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“). Súd prvého stupňa vychádzal podľa názoru odvolateľa pri rozhodovaní z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistil skutkový stav, ktorý neobstojí, pretože sú tu ďalšie

skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol riadne poučený v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p., účastník dôkazy bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa, súd odňal účastníkovi konania - oprávnenému možnosť konať pred súdom, nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav a rozhodoval v tej istej veci, v ktorej sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie. Uvedeného sa podľa názoru odvolateľa prvostupňový súd dopustil prekročením zákonných limitov pre skúmanie žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia, a to skúmaním iných listín ako pripúšťa výslovné znenie zákona v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V zmysle uvedeného ustanovenia exekučný súd nemá oprávnenie skúmať a hodnotiť iné listiny, napr. zmluvu o úvere, ktorá obsahuje rozhodcovskú doložku, môže skúmať len žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ďalej má za to, že rozhodnutie nie je dostatočne zdôvodnené v tom zmysle, ako súd dospel k záverom v ňom uvedeným. V predmetnom prípade je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo exekúciu nie je vecne príslušný vo veci konať či už ako súd vyššej inštancie, kasačný súd alebo súd konajúci o opravnom prostriedku, ale práve a len ako exekučný súd. Skúmaním rozhodcovskej doložky exekučný súd nerešpektoval prekážku rozsúdenej veci. Exekučnému súdu nie je možné priznať väčší rozsah vecnej preskúmvavej pôsobnosti než akou v prospech uvedenej interpretácie nesvedčia len jazykové, logické, axiologické a systematické dôvody, ale aj premenné historického výkladu. Odvolateľ ďalej uviedol, že exekučný súd prekročil aj zákonné limity pre skúmanie exekučného titulu podľa § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoRK“). Exekučný súd je oprávnený skúmať rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul len v zákonom určených medziach. O platnosti rozhodcovskej doložky rozhoduje rozhodcovský súd, a preto prekážka rozsúdenej veci bráni tomu, aby bola opätovne posúdená. Banka ako právny predchodca oprávneného uzavrela s povinným v súlade so ZoRK platnú rozhodcovskú doložku. Poukázal na to, že je tu prekážka „res iudicata“ a uvedeným konaním súdu dochádza k porušeniu článku 2 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky. Ďalej poukázal na to, že ako právny nástupca Poštovej banky, a.s., bol povinný postupovať v súlade s ustanoveniami rozhodcovského zákona. Poštová banka, a.s. ako jeho právny predchodca postupovala v súlade s § 93b zákona o bankách, ktorý jej ukladá povinnosť ponúknuť klientovi návrh rozhodcovskej doložky s tým, že v predmetnom bode je klientovi daná možnosť neprijať túto zákonom stanovenú ponuku. Uviedol tiež, že exekučný súd nesprávne aplikoval § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka a porušil § 153 ods. 1 O.s.p. Absentujú akékoľvek dôkazy pre právne závery uvedené v rozhodnutí. Exekučný súd sa nijako nevysporiadal s odlišným právnym názorom, ktorý majú iné súdy tohto istého stupňa, dokonca samotný exekučný súd. Nijako nezdôvodnil tento odlišný postup. V prípade, ak by zmluva neobsahovala rozhodcovskú doložku, ktorá je v konečnom dôsledku vôľou oboch strán, a konanie by prebehlo na „štátnom súde“, súd sa nevyjadril, akým iným spôsobom by si slabšia strana svoj osud v závažnej veci, akou by bol prípadný neskorší proces, dokázala náležite naplánovať. Poukázal ďalej na to, že v rozhodcovskom konaní pred Stálym rozhodcovským súdom rozhoduje vždy trojčlenný senát, pričom jedného člena senátu si priamo vyberá každá strana sporu a takto sa podieľa i na výbere predsedajúceho člena senátu (rozhodcu). Rozhodcami sú výhradne odborne spôsobilé a bezúhonné fyzické osoby s právnickým vzdelaním pochádzajúce z geograficky rôznych oblastí Slovenskej republiky, čo zabezpečuje prinajmenšom rovnakú úroveň ochrany práv sporových strán, dlžníka ako spotrebiteľa nevynímajúc. Ani Občiansky súdny poriadok, ani Exekučný poriadok a ani ZoRK neposkytuje žiadnu oporu pre záver, že by exekučný súd mohol vo vzťahu k rozhodcovskému rozsudku rozhodovať ako súd konajúci vo veci samej, a teda napríklad vykonať vo veci samej dokazovanie alebo napríklad rozsudok zrušiť či zmeniť jeho výrok. Poukázal ďalej na to, že ide o porušenie právnej istoty a legitímnych očakávaní, keď exekučné súdy v skutkovo a právne obdobných veciach poverenie vydajú alebo zamietajú. Exekučný súd svojím postupom neprímerane zvýhodnil povinného na základe jeho postavenia a znemožnil uplatniť právo priznané exekučným titulom, ktorého účinky sa v zásade zhodujú s účinkami právoplatného rozsudku. Poukázal ešte na súvisiace rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky a na rozhodnutia iných všeobecných súdov. Na základe uvedeného odvolateľ žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovuje alebo aby napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinný sa k podanému odvolaniu oprávneného nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 O.s.p.) na základe odvolania vec preskúmal v medziach a v rozsahu daných odvolaním podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

V tomto exekučnom konaní sa oprávnený domáhal exekúcie na vymoženie pohľadávky priznanej rozhodcovským rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Rozhodcovská, arbitrážna a mediačná, a.s., so sídlom Sienkiewiczova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 35 862 882, sp. zn. YZ-B/0612/0074 zo dňa 24. februára 2014, pričom priznaná pohľadávka mala vzniknúť medzi právnym predchodcom oprávneného (Poštová banka, a.s.) a povinným na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24. apríla 2007. V čl. 11.2. Obchodných podmienok pre úver (verzia 1/2007), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy, sa zmluvné strany dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú zo ZoÚ a OP, budú riešené dohodou. V prípade nedosiahnutia dohody Klient prijíma návrh Banky na riešenie vzájomných sporov vzniknutých na základe alebo súvisiacich s ZoÚ a OP, vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik ZoÚ alebo OP, v rozhodcovskom konaní pred stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri spoločnosti Rozhodcovská, arbitrážna a mediačná, a.s. (RAM), podľa jeho vnútorných predpisov. Strany sporového konania sa rozhodnutiu RAM podriaďa s tým, že toto rozhodnutie bude pre nich konečné a záväzné. Miestom rozhodcovského konania je Bratislava.

Podľa § 44 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku (1) exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. (2) Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom,

žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 45 ods. 1 písm. b), c) a ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZRK“) súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov (§ 45 Exekučného poriadku) na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví, ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konania aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa ods. 1 písm. b) alebo c).

Podľa § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia predmetnej zmluvy spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel, ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Odvolací súd preskúmal správnosť napadnutého rozhodnutia výlučne z hľadiska dôvodov uvedených v odvolaní.

Posúdenie, či konkrétny úverový vzťah je alebo nie je vzťahom o spotrebiteľskom úvere, závisí predovšetkým od predmetu zmluvného vzťahu a od postavenia účastníkov tohto vzťahu. Je nepochybné, že v danom prípade bol poskytovateľom úveru oprávnený, ktorý ho poskytol v rámci svojho podnikania, a to v rámci predmetu svojej činnosti. Druhou zmluvnou stranou bola fyzická osoba nepodnikateľ, ktorá

nemohla ovplyvniť znenie predmetnej zmluvy. Takýto vzťah medzi účastníkmi, keď na jednej strane vystupuje podnikateľ ako dodávateľ poskytujúci predmet plnenia v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a na strane druhej vystupuje ako odberateľ fyzická osoba, je v zmysle § 2 písm. a) a § 3 ods. 1 a 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch nepochybne spotrebiteľským úverom. Podľa § 2 písm. a) cit. zákona sa na účely zákona rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme. Odvolateľ nespochybňuje, že by v predmetnej zmluve nebolo dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy. Takisto boli splnené podmienky podľa § 3 ods. 1, 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, keď veriteľom je právnická osoba, ktorá poskytla spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a spotrebiteľom bola fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý úver, teda peňažné prostriedky na iný účel ako výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Zákon o spotrebiteľských úveroch výslovne uvádza, na ktoré zmluvy (pokiaľ spĺňajú uvedené podmienky) sa nevzťahuje. To znamená vyníma zo svojej pôsobnosti určité úverové zmluvy, ktoré presne špecifikuje v § 1 ods. 2 a 3. Úverová zmluva uzatvorená medzi oprávneným a povinným nie je ani jednou zo zmlúv uvedených v § 1 ods. 2 a 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch. To znamená, že je úverovou zmluvou, na ktorú sa cit. Zákon o spotrebiteľských úveroch vzťahuje v plnom rozsahu. Úverové zmluvy sa v zmysle § 261 ods. 3 Obchodného zákonníka riadia Obchodným zákonníkom, avšak Obchodný zákonník neobsahuje žiadnu úpravu spotrebiteľských vzťahov, a preto sa na spotrebiteľské vzťahy v zmysle § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka vzťahujú predpisy občianskeho práva, tak Zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj Občiansky zákonník. Exekučný súd preto správne posúdil vzťah medzi oprávneným a povinným ako vzťah spotrebiteľský a v zmysle uvedeného preskúmal exekučný titul aj bez návrhu v súlade s § 44 Exekučného poriadku a § 45 ZRK.

Z cit. ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že súd má skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Prvostupňový súd je predovšetkým povinný skúmať, či exekučný titul, na základe ktorého má byť vedená exekúcia, je spôsobilým exekučným titulom, pričom súd môže v tomto rozsahu skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania (na návrh ale aj bez návrhu) a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie adekvátne procesne zareagovať. Najvyšší súd SR v Rozsudku z 27.01.2007, sp. zn. 3Cdo/164/1996, publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R/58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“ Okresný súd ako exekučný súd teda neprekročil svoju právomoc, keď v rámci posudzovania podmienok materiálnej a formálnej vykonateľnosti exekučného titulu vydaného v spotrebiteľskej veci skúmal, či bola založená právomoc rozhodcovského súdu konať a rozhodnúť vo veci. Obdobný záver vyplýva aj z Uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.01.2013, sp.zn. 6 M Cdo 9/2012, v ktorom súd uviedol, že „v súvislosti s otázkou, či v exekučnom konaní zákon o rozhodcovskom konaní vylučuje skúmanie (nedostatku) právomoci rozhodcovského súdu rozhodnúť spor, je potrebné rozlišovať, či rozhodcovské konanie sa týka sporu zo spotrebiteľského právneho vzťahu alebo z iného právneho vzťahu. Pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka sporu z iného než spotrebiteľského právneho vzťahu, ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré umožňujú účastníkovi tohto konania, aby namietal nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy a aby žalobou podanou na príslušnom súde sa domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (§ 40 ods. 1 písm. c/ zákona o rozhodcovskom konaní), vylučujú skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní. Nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v iných než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní, pretože inak by tieto ustanovenia strácali svoj zmysel - boli by nadbytočné. Ak je však predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, tento záver neplatí, pretože princíp „vigilantibus iura skripta sunt“ („práva patria bdelym“) v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach (teda v závislosti od konkrétnych okolností) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa.“

Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie, ku ktorému dospel Súdny dvor Európskej únie pri výklade Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých praktikách v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica“) vo veci C-40/08, a to: „Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý

rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel preskúmať ex offio nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve uzatvorenej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.“

Rozhodcovský rozsudok má podľa § 35 ZRK pre účastníkov účinky právoplatného rozsudku. Podľa ZRK to platí pre rozhodnutia vydané rozhodcovským súdom v konaní podľa ZRK. Rozhodcovskému súdu jeho kompetencia rozhodovať majetkové spory neplynie priamo zo zákona, ale rozhodcovský súd ju získa až na základe dohody medzi účastníkmi sporu v rozhodcovskej zmluve. Z uvedeného dôvodu je pre posúdenie, či súdu bol alebo nebol predložený exekučný titul, nevyhnutnou súčasťou prieskumu zisťovanie, či bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe rozhodcovskej zmluvy dohodnutej či už vo forme osobitnej zmluvy, alebo doložky k inej zmluve. Pokiaľ rozhodcovská zmluva trpí absolútnou neplatnosťou, ide o právny úkon, ktorý neexistuje a pokiaľ bol vydaný na základe takéhoto právneho úkonu rozhodcovský rozsudok, trpí neúčinnosťou, pretože rozhodcovskému súdu chýbala právomoc na vydanie rozhodnutia. Rozhodcovskú doložku koncipovanú v takom znení, ako vyplýva z čl. 11.2 Obchodných podmienok pre úver (verzia 1/2007), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy, exekučný súd správne právne posúdil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku obsiahnutú v spotrebiteľskej zmluve. Podstatnou skutočnosťou z hľadiska vyslovenia absolútnej neplatnosti tohto dojednania je skutočnosť, že táto podmienka nebola so spotrebiteľom individuálne dohodnutá, keďže je súčasťou vopred pripravenej zmluvy a celkom zjavne tak nemal spotrebiteľ reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť. Takto vnútená podmienka, ktorá sa netýka priamo predmetu zmluvy, ktorá zvyšuje nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom, je neprijateľnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 1 OZ, na základe ktorého je potrebné túto rozhodcovskú doložku vyhodnotiť ako neprijateľnú podmienku zmluvy, a teda za absolútne neplatný právny úkon. Odvolací súd k tomu dodáva, že v tomto prípade je nepochybné, že rozhodcovská zmluva bola spotrebiteľovi vnútená tak, že bola súčasťou formulárovej zmluvy. Spotrebiteľ teda ak chcel od dodávateľa získať predmet zmluvy, kvôli ktorému zmluvu uzatváral, nemal inú možnosť, než túto podmienku prijať. Už táto skutočnosť zvyšuje nerovnováhu vo vzťahu medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa. Konečne, rozhodcovské konanie je založené práve na tom, že zmluvné strany sa spoločne dohodnú na výbere osôb (súdu), ktorých objektívnosti a úsudku dôverujú. Naopak, ak dodávateľ vnucuje rozhodovanie sporu jednostranne určeným rozhodcom, tak ako to vyplýva z formulára predtlača predmetnej úverovej zmluvy, svojím spotrebiteľom, spôsobuje tým značnú nerovnováhu vo vzájomných vzťahoch medzi ním a konkrétnym spotrebiteľom. Spotrebiteľovi bol vnútený tak spôsob rozhodovania budúcich sporov, ako aj subjekt, ktorému má byť táto kompetencia zverená a ktorý je súkromnou osobou, bez toho, aby mal možnosť akejkoľvek úpravy, či zmeny, pričom nejde o zmluvnú podmienku, ktorá by sa priamo týkala predmetu uzatváratej zmluvy. Exekučný súd preto správne vyhodnotil rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 OZ. Neprijateľné podmienky sú v zmysle § 53 ods. 4 OZ účinného v čase uzatvorenia Zmluvy neplatné.

Odvolací súd poukazuje aj na odôvodnenie uznesenia Ústavného súdu SR z 24. februára 2011 č.k. IV.ÚS 55/2011-19, v ktorom zaujal stanovisko k otázke právomoci exekučného súdu preskúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (rozhodcovského nálezu), ako aj k postupu exekučného súdu v prípade, že rozhodcovský súd odvodzoval svoju právomoc z neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve.

Odvolací súd na záver uvádza, že ďalšie námietky oprávneného nemali takú povahu, že by boli relevantné prívodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Z uvedeného vyplýva, že exekučný súd vec správne právne posúdil, keď zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože exekučný titul je vydaný v rozpore so zákonom. Odvolací súd preto napadnuté rozhodnutie podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák.č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák.č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.